

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789661872/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

rare, godmodige Lindgreen, hvem jeg på Hermans opfordring havde bedt gå denne scene igennem med mig, endte enhver undervisning, idet han klappede mig på kinden, med de ord: »Kan du gøre det således om aftenen, min pige, så er det godt.« Den 12te februar samme år gav Frydendahl sin aftenunderholdning på Hofteatret; den blev af afgørende betydning for min fremtid.

ET VIGTIGT MØDE

J. L. Heiberg, der var ansat som lektor ved Kiels Universitet, var for øjeblikket på besøg i København, og som det hed, på kort tid. Men i sit stille sind havde han besluttet aldrig mere at vende tilbage til en by, et folk og en stilling, der var ham uudholdelig. Disse tyskeres hele væsen og færd var stik imod hans danske natur, hvilket han også har udtrykt i et digt med disse ord: »I København at dø, er bedre end i Kiel at leve.« Straks efter sin ankomst havde han skrevet sin første vaudeville: »Kong Salomon og Jørgen Hattemager«. Hvilken opsigt den gjorde er vel bekendt; den satte byen formeligt i oprør; alverden talte kun om Kong Salomon og Jørgen Hattemager. Interessen for teatret havde i nogle år været i aftagende. Der var spillet og spillet det gamle, mest tyske arbejder, og man længtes efter nye stykker, nye talenter. I sådanne gølge perioder famler publikum efter årsagen til, at interessen er kølnet, og giver snart et, snart er ander skylden. Da kom det eneste, som kan hjælpe: en digter. J. L. Heiberg kom med sin friske, danske vaudeville; hans lunas kraft rammende som et elektrisk stød; det gamle, mørke hus blev atter lyst, man strømmede til, og nu var der den »festivitas«, uden hvilken kunstens tempel bliver til en borgerlig dagligstue. En mængde små, litterære krager lod vel deres høse skrig høre; man talte om »at fordærve smagen«, moraliteten, talenterne med denne nye genre; man frarådede publikum at se disse arbejder; men jo mere man frarådede, des stærkere blev tilstrømningen. Den jubel, der var i teatret, når »Kong Salomon« blev opført, var ubeskrivelig. Med den nye digter kom, som det altid går, nye talenter.

Tydeligt erindrer jeg endnu den første opførelse af dette stykke (26de november 1825); jeg var selv tilligemed en del andre børn